

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 121/2010-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. marca 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. P., S., vo veci namietaného porušenia bližšie neoznačených základných práv v konaní vedenom Okresným súdom Spišská Nová Ves pod sp. zn. 5 T 194/03 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. P. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. marca 2010 doručená sťažnosť Ing. J. P., S. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia bližšie neoznačených základných práv v konaní vedenom Okresným súdom Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 5 T 194/03. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 3. marca 2010.

Zo sťažnosti vyplýva, že na sťažovateľa a na jeho syna podal JUDr. P. B. 29. marca 2003 trestné oznámenie pre vydieranie a ohováranie. Rozsudkom okresného súdu č. k. 5 T 194/03-272 z 22. novembra 2005 boli sťažovateľ, ako aj jeho syn oslobodení spod obžaloby v zmysle ustanovenia § 226 písm. e) Trestného poriadku. Následne sťažovateľ

podal trestné oznámenie pre krivé obvinenie, avšak toto trestné oznámenie bolo odmietnuté s poukazom na rozsudok okresného súdu, z ktorého vyplýva, že sťažovateľ a jeho syn sa dopustili konania, z ktorého boli obvinení. Ďalšie pokusy o revíziu tohto stanoviska prostredníctvom orgánov prokuratúry boli neúspešné. Sťažovateľ 26. júna 2008 požiadal okresný súd o opravu oslobodzujúceho rozsudku v tom zmysle, aby sa oslobodzujúci výrok opieral o ustanovenie § 226 písm. a) Trestného poriadku. Okresný súd mu však nevyhoviel. Potom sa viackrát neúspešne obrátil na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky.

Pochybenie okresného súdu týkajúce sa právneho dôvodu oslobodenia sťažovateľa a jeho syna spod obžaloby umožňuje komukoľvek považovať ich za vydieračov, čím sa im upierajú základné práva.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd preveril a opravil rozsudok okresného súdu tak, aby sa oslobodzujúci rozsudok opieral o ustanovenie § 226 písm. a) Trestného poriadku.

2. Z rozsudku okresného súdu č. k. 5 T 194/03-272 z 22. novembra 2005 vyplýva, že ním boli sťažovateľ a jeho syn oslobodení spod obžaloby podľa § 226 písm. e) Trestného poriadku pre tri skutky právne kvalifikované ako trestný čin vydierania v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 a § 235 ods. 1 Trestného zákona, pretože zanikla trestnosť činu. Podľa názoru okresného súdu sa nepreukázalo, že by medzi obžalovanými a poškodenými došlo k takému závažnému konfliktu, ktorý by bolo nutné kvalifikovať ako trestný čin. Nanajvýš mohlo dôjsť k spáchaniu priestupku, ktorého stíhateľnosť už zanikla vzhľadom na uplynutie prekluzívnej lehoty dvoch rokov počítanej od spáchania týchto skutkov.

Z doložky právoplatnosti uvedenej na rozsudku vyplýva, že rozsudok nadobudol právoplatnosť 26. januára 2006.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie

svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Podaná sťažnosť smeruje proti rozsudku okresného súdu, ktorý sa stal právoplatným ešte 26. januára 2006. Tento rozsudok považuje sťažovateľ za porušenie svojich základných práv, a to zrejme (i keď to výslovne neuvádza) za porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Je to tak z dôvodu, že podľa jeho názoru mal byť v jeho prípade použitý pre neho priaznivejší právny dôvod na oslobodenie spod obžaloby, nie teda ustanovenie § 226 písm. e), ale ustanovenie § 226 písm. a) Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005.

Vzhľadom na to, že rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť ešte 26. januára 2006, sťažnosť ústavnému súdu odovzdanú na poštovú prepravu 3. marca 2010 treba považovať za oneskorenú, keďže k jej podaniu došlo dávno po uplynutí dvojmesačnej zákonnej lehoty.

2. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Ústavný súd ešte poznamenáva, že aj keby bola sťažnosť podaná v zákonnej lehote, prichádzalo by do úvahy jej odmietnutie pre neprípustnosť, lebo sťažovateľ predtým nevyčerpal opravný prostriedok, ktorý mu zákon na ochranu jeho základného práva účinne poskytol a na ktorého použitie bol oprávnený podľa Trestného poriadku. Sťažovateľ mal totiž možnosť podať proti rozsudku okresného súdu odvolanie a v ňom požadovať, aby bol spod obžaloby oslobodený z priaznivejšieho právneho dôvodu, než sa tak stalo rozsudkom okresného súdu. Sťažovateľ však odvolanie nepodal.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. marca 2010